

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **KARAVTO s. r. o.,** se sídlem v Praze 2 – Novém Městě, Vyšehradská 1349/2, zastoupené JUDr. Bogdanem Hajdukem, advokátem se sídlem Hrabinská 498/19, 737 01 Český Těšín, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát,** se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2015 č. j. ČOI 14806/15/O100/3100/14/15/HI/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2017, č. j. 22 Ad 12/2015 – 135,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 2. 1. 2015 Česká obchodní inspekce, inspektorát Moravskoslezského a Olomouckého kraje, uložila žalobkyni pokutu ve výši 2.200.000 Kč pro porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění (dále jen zákon

o pohonných hmotách), a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách.

[2] Uvedeného deliktu se žalobkyně dopustila tím, že jako kontrolovaná osoba ve dnech 20. 5. 2014, 26. 5. 2014 a 2. 6. 2014 v provozovně - čerpací stanici LPG, Ostrava, Novinářská 2202/2 prodala motorové palivo, které nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, konkrétně v kritériu hodnoty síry. Tohoto správního deliktu se podle zjištění ze dnů 26. 5. a 2. 6. 2014 žalobkyně dopustila také v provozovně-čerpací stanice LPG Permon-Rudná, Ostrava a dále v provozovně čerpací stanice LPG, Železárenská 443/10, Ostrava ve dnech 26. 5. a 2. 6. 2014.

[3] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalované bylo rozhodnutí prvostupňového správního orgánu změněno tak, že žalovaná upravila čísla odebraných vzorků i protokolů ve výroku, avšak ve zbytku odvolání zamítla a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdila.

[4] Proti rozhodnutí žalované brojila žalobkyně u Krajského soudu v Ostravě. Ten námitkám žalobkyně nepřisvědčil a shledal žalobu nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Proti rozsudku krajského soudu stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] V kasační stížnosti stěžovatelka nejprve rozsáhle rekapitulovala všechny své žalobní body.

[7] Zdůraznila, že vzorky motorového paliva LPG pro pohon (odebrané vzorky) byly odebrány do mobilních vzorkovnic v rozporu se zněním § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách, podle kterého je na čerpací stanici zakázáno plnění mobilních tlakových nádob zkapalněnými ropnými plyny, s výjimkou čerpání zkapalněných ropných plynů do pevně zabudovaných palivových nádrží motorových vozidel. Důvodová zpráva k tomuto ustanovení zdůrazňuje bezpečnostní aspekty této právní úpravy. Podle stěžovatelky zákaz platí pro všechny subjekty bez výjimky. Tím, že pracovníci společnosti SGS Czech Republic s. r. o. (dále jen společnost SGS), která pro správní orgán odběr vzorků a jeho rozbor prováděla, odebírali vzorky za porušení zmíněného zákonného ustanovení, vystavili stěžovatelku i motoristy v místě čerpací stanice neúměrným bezpečnostním rizikům. Ve svém doplnění k žalobě ze dne 9. 7. 2015 stěžovatelka uvedla, že provedeným odběrem byl získán důkaz v rozporu s § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Stěžovatelka dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014 - 33, který svědčí o chybovosti společnosti SGS při odběru vzorků.

[8] Stěžovatelka namítala, že vzorek byl odebrán v rozporu s vyhláškou č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci (vyhláška o jakosti a evidenci pohonných hmot). Podle § 4 odst. 2 této vyhlášky musí odběr vzorků odpovídat příslušné české technické normě, kterou je ČSN EN 4257 Zkapalněné ropné plyny-vzorkování. Norma stanoví, že vzorkování LPG se uskutečňuje z nádrží, nikoli z výdejních stojanů, z nichž

odběry v tomto případě probíhaly. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.

[9] Podle stěžovatelky byl kontrolními pracovníky porušen také § 4 odst. 3 písm. f) vyhlášky o jakosti a evidenci pohonných hmot, podle kterého protokol o odběru vzorků musí obsahovat mimo jiné náležitosti také číslo pečeti, což však předmětné protokoly neobsahují. Nelze vyloučit neoprávněnou manipulaci s odebranými vzorky.

[10] U odebraných vzorků došlo k odběru pouze jednoho vzorku, zatímco u kapalných vzorků jsou odebírány vzorky dva. Stěžovatelka tak neměla možnost nechat provést arbitrážní rozbor u nezávislého akreditovaného subjektu. K tomuto žalobnímu bodu stěžovatelka ve svém doplnění k žalobě uvedla, že nemožnost odebrání kontravzorku považuje za porušení jejích ústavně zaručených práv na obhajobu a spravedlivý proces. Při neexistenci kontravzorku, který by mohla užít ke své obhajobě, je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stěžovatelka odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1836/13 ze dne 27. 2. 2014 a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2015, č. j. 8 As 24/2014 - 65.

[11] Pracovníci společnosti SGS, odebírající vzorky jako externí osoby, by měli disponovat pověřením pro přizvanou osobu podle § 6 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). V protokolech o kontrole ani v úředních záznamech však není pověření zmiňováno. Podle stěžovatelky osoby provádějící faktickou kontrolu pověření neměly.

[12] Tvrzení žalované o vlivu nadlimitního množství síry v LPG na vyšší znečištění životního prostředí považuje stěžovatelka za spekulativní a nepodložené, jelikož žalovaná v daném případě neměřila emise. Rovněž tvrzení žalované o vlivu LPG s nadlimitním obsahem síry na možné poškození palivového systému vozidel považuje za ničím nedoložené. Stěžovatelka argumentuje vyjádřením autoservisů k této problematice a tvrdí, že potencionální škoda neodpovídá výši pokuty uložené správním orgánem. Nikdo neprokázal, že ve vozidlech na plyn došlo k poškození (ať už materiálnímu nebo finančnímu) způsobenému stěžovatelkou.

[13] Stěžovatelka dále v doplnění žaloby ze dne 9. 7. 2015 uvedla, že žalovaná na straně 10 svého rozhodnutí odkazuje na obdobný případ uložení pokuty ve výši 1.700.000 Kč, avšak již nedodává, že v této věci probíhá řízení u Krajského soudu v Brně. Sankce byla uložena mimo rozumnou hranici správního uvážení, bez potřebné míry seznámení se s konkrétními poznatky nezbytnými k posouzení věci. Uložená sankce je neadekvátní vzhledem k rozsahu podnikání stěžovatelky a může pro ni mít likvidační důsledky.

[14] Nad rámec výše uvedené rekapitulace žalobních bodů stěžovatelka toliko uvedla, že jednoznačně koncipovaný zákaz uvedený v § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách platí pro všechny bez výjimky. Pokud pracovníci ČOI (nebo společnosti SGS) odebírali vzorky a současně porušovali § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách, jednoznačně došlo k porušení právem chráněného zájmu na bezpečnosti. Pokud pracovníci měli k odběru vzorků oprávnění vyplývající z jiného ustanovení [§ 8 písm. b) zákona o kontrole], nic to

nemění na zákazu vyplývajícím z § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách. Tyto důkazy byly získány v rozporu s § 51 správního řádu, přičemž jiný závěr by stavěl výkon státní moci (a mechanizmy používané státní správou při výkonu kontrolní činnosti u soukromých subjektů) nad zájmy veřejnosti na její bezpečnosti. Kontrolní orgány mají bezpočet jiných zákonných možností, jak kvalitu a původ ropných výrobků kontrolovat. Odběr vzorků do mobilních nádrží během přepravy není nikterak zakázán ani omezen. Není vyloučena ani možnost odebrat vzorek přímo z nádrže aut (za použití postupu dle užitného vzoru č. 28388 na technické řešení problematiky, zapsaného u Úřadu průmyslového vlastnictví, ze dne 29. 6. 2015 pod názvem „zapojení pro odběr vzorků zkapalněných ropných plynů“).

[15] Žalovaná ve svém vyjádření setrvala na své dosavadní argumentaci a ztotožnila se s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud na tomto místě předesílá, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. bod 140 rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, nebo bod 21 rozsudku ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 – 64). Část kasační stížnosti stěžovatelky - viz shrnutí námitek v odstavcích [7] až [13] – pouze cituje žalobní body bez polemiky s argumentací krajského soudu. Tyto kasační námitky proto soud vypořádal toliko v obecné rovině.

[17] Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Krajský soud neshledal důvodnou námitku porušení zákazu v § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách [ve znění účinném do 5. 6. 2017, dnes v témže znění (účinném od 1. 1. 2018) v odstavci 3 téhož ustanovení]. Podle krajského soudu se toto ustanovení váže toliko na „*prodej a výdej pohonných hmot*“, přičemž tyto činnosti nezahrnují provedení kontroly podle § 7 zákona o pohonných hmotách v nyní projednávané věci.

[19] Nejvyšší správní soud se s tímto názorem ztotožňuje. Ze systematiky zákona o pohonných hmotách je patrné, že se uvedené ustanovení vztahuje výhradně na provozování čerpací stanice v souvislosti s prodejem (a výdejem) pohonných hmot. Ke shodnému závěru dospěl kasační soud i v rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 As 191/2016 -

55 (viz bod 20 a násl.). Podstatné přitom je, že jakkoliv mohly být (i jiným) postupem společnosti SGS porušeny bezpečnostní předpisy, toto eventuální porušení by nemělo žádný vztah k nyní projednávané věci. Pakliže by správní orgány (v tomto případě společnost SGS) skutečně porušily veřejnoprávní předpisy, za takové porušení by sice nepochybně odpovídaly, avšak závěr o jejich pochybení by na odpovědnost za správní delikt stěžovatelky v nyní projednávané věci neměl vliv. Ani v takovém případě by se nejednalo o nezákonně získaný důkaz, který by nemohl být ve správním řízení použit. Důkazy získané žalovanou v rozporu s bezpečnostními předpisy ještě nepřestavují důkazy získané v rozporu s § 51 správního řádu.

[20] Takovými důkazy by však naopak mohly být vzorky odebrané způsobem, který by vedl ke znehodnocení získaného vzorku, zkreslení výpovědní hodnoty vzorku či jeho kontaminaci. Právě v této souvislosti stěžovatelka namítala, že odběr vzorků ze stojanu, nikoliv z nádrže, odporuje vyhlášce o jakosti a evidenci pohonných hmot. Způsob odebírání vzorků LPG z výdejních stojanů totiž podle stěžovatelky neodpovídal technické normě ČSN EN ISO 4257, ale jen standardizovanému postupu „*SOP 98 – Odběr vzorků plynných a zkapalněných paliv*“ společnosti SGS, což stěžovatelka považuje za nedostačující.

[21] Ačkoli vyhláška k provedení zákona o pohonných hmotách neupravuje přesný postup pro monitorování složení a jakosti pohonných hmot, v § 4 odst. 2 stanoví, že postup odběru a posouzení výsledků musí odpovídat příslušné technické normě (ČSN EN ISO 4257). K námitce, že tato technická norma byla SGS porušena, žalovaná již ve správním řízení (a poté i na straně 5 a 6 správního rozhodnutí) rozsáhle vysvětlila, že společnost SGS provádí tento typ odběru v souladu s akreditovaným standardizovaným postupem SOP č. 98.

[22] Rovněž krajský soud se stěžovatelce znovu pokusil ozřejmit, že společnost SGS má pro odběry vzorků LPG akreditovaný postup, který technickou normu přizpůsobuje odběru z výdejních stojanů tak, aby ke zmíněnému zkreslení výpovědní hodnoty odebraného vzorku ani nemohlo dojít. Ve svém rozsudku odkázal na jiné řízení vedené u Krajského soudu v Ostravě (rozsudek ze dne 23. 11. 2016 č. j. 22 Ad 106/2014 - 78), v němž soud vyzval žalovanou k předložení příslušné technické normy a také SOP č. 98. U ústního jednání pak provedl důkaz těmito listinami a následně vyhodnotil, že z textu technické normy je seznatelné, že je vhodná pro vzorkování z velkoobjemových nádrží, na druhé straně však výslovně nezakazuje vzorkování například z výdejních stojanů čerpací stanice. Krajský soud dospěl k závěru, že samotná norma vymezuje obecné požadavky na získání reprezentativních vzorků a rovněž bezpečností opatření, přístroje, které se k odběru používají, postup k přípravě a postup vlastního odběru. Zmíněný SOP č. 98 z této technické normy vychází a slouží výhradně k odběru vzorků „*plynných a zkapalněných paliv*“. V tehdy projednávané věci soud vyhodnotil, že posuzované dokumenty jsou ve vzájemném souladu, přičemž SOP č. 98 pouze vystihuje odlišnosti dané specifickým charakterem těchto konkrétních paliv.

[23] V nyní projednávané věci dospěl krajský soud k závěru, že vzhledem k výše zmíněným specifickým potřebám nemohl odběr probíhat přímo podle normy ČSN EN 4257, a proto proběhl podle standardizovaného postupu, který respektoval fyzikální vlastnosti odebíraného paliva, bezpečnost i postupy upravené technickou normou. O tom

ostatně svědčí akreditace tohoto postupu Českým institutem pro akreditaci, která představuje garanci přizpůsobení normy konkrétním podmínkám. Podle krajského soudu je nepochybné, že standardizovaný postup z technické normy vycházel a přizpůsobil ji konkrétním specifickým podmínkám.

[24] Kasační soud se s těmito závěry ztotožňuje. Ostatně stěžovatelka se domáhala získání informace o obsahu postupu SOP č. 98 (včetně akreditace) již ve správním řízení. Tyto skutečnosti jí tedy byly dobře známy, přesto stěžovatelka v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedla žádné konkrétní argumenty nad rámec odvolacích bodů ve správním řízení. Neuvedla ani žádnou argumentaci, kterou by se závěry krajského soudu v konkrétnostech jakkoliv polemizovala. Ani v řízení před správními orgány, ani v řízení soudním totiž vůbec netvrdí, jakým konkrétním způsobem mohl postup podle *„SOP 98 – Odběr vzorků plynných a zkapalněných paliv“* ovlivnit výsledek chemické analýzy v její neprospěch. Nenamítá, že by postup podle standardizovaného postupu dodržen nebyl, ani to, že by pravidla zakotvená ve standardizovaném postupu nezaručovala provedení objektivního chemického rozboru. Tato námitka je tudíž nedůvodná.

[25] Chybovost postupu společnosti SGS měla podle názoru stěžovatelky vyplývat z rozsudku kasačního soudu ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014 - 33. Krajský soud rozsudek označil za nepřípadný k nyní projednávané věci, přičemž Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Kasační soud v tehdy projednávaném případě nekonstatoval nic, co by svědčilo názoru stěžovatelky o tom, že společnost SGS postupovala chybně (podstatou bylo posouzení, zda v dané věci byly dány liberační důvody, přičemž kasační stížnost byla zamítnuta).

[26] Podle stěžovatelky byl kontrolními pracovníky porušen také § 4 odst. 3 písm. f) vyhlášky o jakosti a evidenci pohonných hmot. Podle tohoto ustanovení protokol o odběru vzorků musí obsahovat mimo jiné náležitosti také číslo pečeti. Protokoly v nyní projednávané věci však čísla neobsahují. Tomuto tvrzení krajský soud na základě obsahu protokolů přisvědčil, avšak současně konstatoval, že vzorky byly náležitě identifikovány: číslem vzorku, specifikací vzorku, datem odběru a dalšími identifikačními údaji. Díky těmto jedinečným identifikátorům nemohla mít absence čísla pečeti vliv na správnost laboratorních výsledků, ani na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. Stěžovatelka neuvedla ani v žalobě, ani v kasační stížnosti, žádná konkrétní tvrzení, která by tento závěr zpochybňovala. Kasační soud se se závěry krajského soudu ztotožňuje, a rovněž tato námitka je proto nedůvodná.

[27] Ačkoliv stěžovatelka namítá, že došlo k odběru pouze jednoho vzorku, tudíž neměla možnost nechat si provést vlastní rozbor u nezávislého akreditovaného subjektu, stěžovatelce nic nebránilo provést odběr vzorků i jejich rozbor z vlastní iniciativy a na vlastní náklady. Krajský soud k tomuto konstatoval, že žádné ustanovení zákonných či podzákonných předpisů neukládá žalované povinnost odebrat více kontrolních vzorků. Tento závěr byl potvrzen kasačním soudem i ve výše citovaném rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 As 191/2016 - 55 (bod 29 a 30). V tomto rozhodnutí dospěl kasační soud rovněž k závěru, že nemožnost odebrání kontravzorku nepředstavuje porušení ústavně zaručených práv na obhajobu a spravedlivý proces. K námitce, že u kapalných pohonných hmot bývají běžně odebírány vzorky dva, žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že

odběr vzorků do speciálních tlakových vzorkovnic v nyní projednávané věci je natolik náročný, že se zpravidla odebírá vzorek jeden (oproti odběru kapalných vzorků, který je mnohem jednodušší a zpravidla jsou odebírány vzorky dva). Nadto byl závěr laboratorních zkoušek podle Nejvyššího správního soudu zcela jednoznačný. Bylo zjištěno překročení hraničního limitu síry v takové míře, že výsledky nejsou zpochybnitelné.

[28] Podle stěžovatelky by pracovníci firmy SGS, odebírající vzorky jako externí osoby, měli disponovat pověřením pro přizvanou osobu podle § 6 odst. 2 kontrolního řádu. V protokolech o kontrole ani v úředních záznamech však není pověření zmiňováno. Sama žalovaná v průběhu řízení nezpochybnila, že pracovníci společnosti SGS u sebe skutečně pověření neměli. Nelze však opomenout, že přizvaná osoba prováděla odběry vzorků právě za přítomnosti zaměstnanců správního orgánu, a současně stěžovatelka nezpochybnila, že kontrolní orgán má se společností SGS smluvní vztah (smlouva o kontrolní činnosti ze dne 3. 5. 2013). V této souvislosti lze rovněž odkázat na rozsudek kasačního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 1 As 181/2016 - 33. Rovněž v tehdy projednávané věci se stěžovatelka dovolávala toliko nesprávného procesního postupu zaměstnanců kontrolního orgánu, avšak nezpochybňovala výsledky laboratorních zjištění a v průběhu soudního ani správního řízení nepřinesla spolehlivé argumenty zpochybňující závěry žalované. Rovněž v nyní projednávané věci proto kasační soud dospěl k závěru, že okolnost absence pověření v průběhu kontroly nezakládá nezákonnost rozhodnutí žalované.

[29] Stěžovatelka zpochybňovala závěry žalované, týkající se negativních vlivů LPG ve kvalitě, kterou kontrolní orgány u stěžovatelky zjistily. Jak správně konstatoval krajský soud, žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko v obecné rovinně vymezuje negativní vlivy, k nimž v důsledku porušení povinností stěžovatelky mohlo dojít. Správní delikt, z něhož byla stěžovatelka shledána vinnou, je správním deliktem ohrožovacího charakteru, takže k naplnění jeho skutkové podstaty postačuje ohrožení právem chráněného zájmu (bez ohledu na skutečnost, zda došlo k faktickému následku).

[30] Námitka, že uložená sankce je neadekvátní vzhledem k rozsahu podnikání stěžovatelky a může mít pro stěžovatelku likvidační důsledky, byla formulována toliko v obecné rovině. Stěžovatelka tato tvrzení nijak blíže nespecifikovala. Krajský soud proto na tuto námitku reagoval rovněž obecným tvrzením o srozumitelnosti a přezkoumatelnosti výše uložené pokuty správními orgány obou stupňů (strana 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí, strana 9 a 10 rozhodnutí žalované), přičemž kasační soud se s tímto posouzením ztotožňuje.

[31] Stěžovatelka v průběhu správního řízení nezmínila svou ekonomickou situaci, ani ji neprokazovala a vypořádání krajským soudem je proto zcela odpovídající míře konkretizace žalobního bodu.

[32] V této souvislosti stěžovatelka v doplnění k žalobě poukázala na obdobný případ uložení pokuty ve výši 1.700.000 Kč, který žalovaná zmínila ve svém rozhodnutí. Krajský soud na tuto námitku v napadeném rozsudku odpověděl tak, že v odkazovaném případě nebyla předmětem přezkumu otázka likvidační výše sankce. Ani podle kasačního soudu

není argumentace tímto rozsudkem relevantní pro závěry o povaze pokuty v nyní projednávané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelčiných námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu